Prijs : In België 5 Frs — In Nederland 25 Cts VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

42

IN DIT NUMMER :

HET ALLEREERSTE VERTELSEL VAN DE ZOON VAN ONZE FEE

DAARAAN HAD ZELFS LAMBIK ZICH NIET VERWACHT !... (Zie blz. 10.)

W. VANDERSTEEN.

KUIFJE's KERSTBOOM

Een ontroerende brief.

Een paar weken geleden ontving ik een brief die me werkelijk een hart onder de riem stak. Een vriend, die het zelf niet breed heeft, denkt aan de jongens en meisjes die nog minder hebben. Ik kan niet nalaten jullie deze brief te laten lezen.

Beste Kuifje,

Het vorig jaar heb ik mogen ondervinden, dat vriendschap bij de grote familie van Kuifje geen ijdel woord is. Ik was een van de vele genodigden voor het Kerstfeest te Bosvoorde en heb er een schone herinnering aan bewaard. Het was de eerste maal in mijn leven dat ik zulk 'n grote, verlichte kerstboom zag, en de eerste maal dat ik een poppenspel kon bewonderen. En wat te zeggen, van al de mooie geschenken die ik ontvangen heb!

Ik dank je nogmaals hartelijk voor dit feest, Kuifje, en wens hierbij iets te vragen: Kun je ook dit jaar geen kerstfeest inrichten? Er zijn toch zoveel kinderen die het thuis niet vieren kunnen en er zoveel genoegen zouden aan beleven. Ik zou je daarbij helpen. Iedere week heb ik een paar francs gespaard en met plezier zou ik nu heel mijn spaarpot leegschudden opdat je aan vele meisjes en jongens een Kerstfeest zou kunnen aanbieden.

Schrijf me vlug hoe je er over denkt.

Je trouwe vriend,

Walter

WAT zouden jullie gedaan hebben in mijn plaats, vrienden? Ik heb geantwoord dat hij me de inhoud van zijn spaarpot mocht zenden en dat daarmee dan het eerste steentje was gelegd voor een nieuw Kerstfeest.

Zijn jullie het hiermee eens? Ik ben er van overtuigd, dat jullie net als vorig jaar zullen meehelpen om voor vele kinderen, wier ouders de middelen niet hebben om van Kerstmis een dag van geschenken en pret te maken, rond een overbeladen kerstboom te nodigen en vele kinderhartjes en handjes te vullen.

Walter was de eerste. De Kuifjesploeg stortte daarna tien duizend frs. Wanneer mogen we van jullie een spaarduit verwachten?

Stort ze op **P.C.R. 190.916** van « **Les Editions du Lombard** », met vermelding « **Voor Kuifje's Kerstboom** ».

In onze volgende edities publiceren we de lijsten van de schenkers. Ik dank jullie allen hartelijk bij voorbaat.

Kuifje

ONGELOOFLIJK, MAAR WAAR!

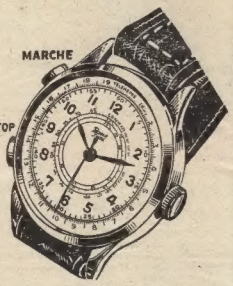

WIJ BIEDEN U EEN PRACHTIG UURWERK AAN IN OPGELEGD GOUD MET CHRONOMETER, ANTIMAGNETISCH,
voorzien van twee knopjes, het 1e om te stoppen, het 2e om op te winden en altijd te chronometreren.
Phosphorecerend kadran, onbreekbaar glas, nauwkeurig, centrale wijzer die de sekonden aanduidt, Zwitsers horlogewerk en fabricatie, uiterst verzorgd.
TIEN JAAR WAARBORG
Dit prachtig uurwerk, waarlijk een meesterstuk, wordt aangeboden tegen de reklameprijs van Frs. **215**
Bij ieder uurwerk is een lederen armband.

DAMESUURWERK
opgelegd goud

Zwitsers horlogewerk, vijf rechthoekige robijnen, gebombeerd glas, roestvrij staal, kunstig kadran en armband, een **echt juweel! 10 JAAR WAARBORG.** Reklameprijs: Frs. **295**

EEN ENIGE GELEGENHEID!
Bestel nog vandaag per gewone briefkaart. Wordt verzonden tegen terugbetaling.
HORLEX : Dept. T., Wetstraat, 175, Brussel.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

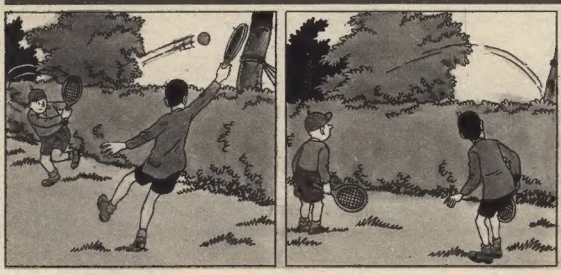

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

De Vlaminqen, die nog steeds op dezelfde plaats staan, zien verwonderd dit schouwspel aan...

Kijk, mijnheer Gwide, Rudolf de Nesle is met een duizendtal ruiters over de beek geraakt!

De Franse ridders komen op het Vlaamse leger afgestormd...

Opgelet, mannen! Steek jullie goedendags in de grond!

De schok is vreselijk! De Klauwaerts werpen zich op de gevallen ruiters en hakken en kerven ongenadig!...

Een tweede bende Fransen komt echter aangerend en valt de mannen van Willem van Gulik aan...

Het gelukt deze bende door de Vlaamse slagorde te boren. Willem van Gulik vecht als een Leeuw. Maar...

...Weer zijn er Fransen over de beek geraakt en dit verergert nog meer de toestand van de Vlaminqen. De aanvoerder van deze schaar, Arthur de Mertelet, komt met gevelde speer op Willem van Gulik toegestormd.

Doch een Vlaams ridder, Filips van Hofstade, heeft het gevaar bemerkt en rijdt op de Fransman in...

(Wordt voortgezet.)

GOMMAAR TIMMERMANS de enige zoon van onze grote Vlaamse schrijver Felix Timmermans werd geboren te Lier op Half-Oogst 1930, — een echt zomerkind dus. Hij is twintig jaar en publiceert in dit nummer van « Kuifje » zijn allereerste verhaal. Wie het leest zal er zich kunnen rekenschap van geven, dat de appel niet ver van de boom gevallen is. De jonge Timmermans volgde de lessen van het St-Gommaascollege van Lier. Hij heeft ons een hele reeks grappige verhalen beloofd.

De rare familie van Janus Pistolee

VERHAAL DOOR GOMMAAR TIMMERMANS. GEILLUSTREERD DOOR RIK

Janus Pistolee, een arme bakker, had vier en twintig kinderen, maar dat was nog niets, want het ergste van de zaak was dat hij in het kleinste huis van het dorp woonde. Heel zijn woonst was nog geen beddelaken groot, zijn kinderen moesten altijd in drie ploegen eten; als er acht aan tafel zaten, moesten de zestien overigen buiten gaan spelen, want dan zat het keukensken al zo vol, dat er geen vlieg meer bij kon. Dat was Janus natuurlijk een grote zorg, en er ging geen dag voorbij of hij sprak er met zijn vrouw over. Maar met er over te spreken werd het huis er niet groter op, en de mizerie bleef voortduren. Het was zelfs zo erg, dat Janus en zijn vrouw 's nachts in de bakkersoven sliepen, en een van hun zoons moest in de lege schabben van de winkel met zijn hoofd op een roggenbrood slapen. In een woord gezegd : dat kon zo niet blijven duren.

MAAR op nen nacht werd er bij Janus hevig op de deur geklopt en toen men opendeed, kwam er een man binnengesprongen die op zijn twee knieën smeekte om hem te verbergen, daar hij achtervolgd werd door rovers. De bakkersvrouw, die zag dat daar profijt uit te slagen was, liet hem aanstonds binnen en geholpen door haar zoons hing ze de vreemdeling tussen de hespen in de schouw van de open haard. Nog geen vijf minuten later stonden de rovers ook voor de deur te roepen en te vloeken, dat die rijke mijnheer moest uitgeleverd worden. Daar er uit het huis geen antwoord kwam, sloegen zij de winkelruit uit en kropen zo naar binnen. Maar daar hebben ze nog lang spijt van gehad, want in de winkel stond Janus met al de mannelijke spruiten van de familie Pistolee : zestien kerels kop en nek groter dan de grootste rover, schouders zo breed als een tweemansbedspon en armen zo dik als rioolringsbuizen. Op ne vloek en ne zucht waren al de rovers terug buiten, en in één asem liepen ze door naar huis, waar ze onder 't bed bleven liggen bibberen.

Later kwam het uit dat de vreemdeling die bij de Pistolees verstoken had gezeten, de keizer van Salamandrië was. Janus mocht vragen wat hij wilde, als hij zijn mond open deed kreeg al wat hij vragen wou als beloning, zei de keizer. De familie Pistolee moest geen segond nadenken om te weten wat ze ging vragen. En te samen zeiden ze dat ze het grootste huis wilden hebben dat er ooit gebouwd was. Maar dat was nu juist het huis van de schoonmoeder van de keizer en die kon hij daar niet buiten zetten; want de tijden zijn zo veranderd dat zelfs de keizers niet meer kunnen doen wat ze willen met de mensen, laat staan met de schoonmoeders !

Dus moest er een huis gebouwd worden... Negen opgetaste platte wagens papier hebben de architecten gebruikt om de plans te tekenen. Tweeduizend werklieden waren dag en nacht aan 't werk. Er werd speciaal een kanaal gegraven om de schepen met bakstenen te laten aanleggen. Men bouwde een klein hospitaal voor de ongevallen onder de werklieden en een bioscoop om 't werkvolk 's avonds te amuzeren. Bijna heel het Zwarte Woud werd omgekapt voor het timmerhout. In de scholen werd rondgegaan om de leien van de kinderen op te eisen, daar er in heel 't land niet genoeg waren om het dak toe te leggen. En zo ging dat maar, drie volle jaren aan een stuk !...

De Pistolees woonden nu reeds een tijdje in hun nieuw huis maar aan zo 'n groot huis zijn veel nadelen verbonden. De tafel was zo groot dat ze malkander niet zagen zitten, naast elke telloor stond een telefoon om onder 't eten met elkaar te kunnen spreken. De knecht moest met een kamion het eten vanuit de keuken brengen, anders was het koud vóór het op 't tafel kwam. Als er gebeld werd, moest men per velo gaan opendoen, want als men te voet ging zat de bezoeker al terug thuis achter de stoof zijn gazet te lezen tegen dat men aan de voordeur was.

De sleutel van de voordeur was zo groot, en zo zwaar dat men die op een kruiwagen moest meenemen. De broden die ze nu aten waren zo groot als molenstenen, anders zaagt ge ze in de schapraai niet liggen. Het plafond was zo hoog, dat men de luster niet zag hangen en de stofnetten moest men met de ladders van de brandweer komen afdoen. Als ge van de voordeur te voet naar 't pomphuis ging, dan waren uw schoenen door tot op uw kousen. Allee, dat was geen werk ! Men kon het brood niet anders snijden dan met een valbijl, want het was voor elk mes te groot. Als ge u op de badkamer op 't eerste had geschoren om 's Zondags proper aan 't tafel te komen, stond uw baard er al terug een pinklidlengte door, eer ge van den trap waart, en daarbij moest men nog voorzichtig zijn op de koop toe ! De bedden waren zo breed en lang, dat men ze 's morgens met een kraan moest komen af trekken. Als men u niet zag liggen, en ge geraakte bij het vuil goed, dan waart ge reddeloos verloren !

Janus en zijn familie begon dat zo stilaan moe te worden. Ze zaten veel liever tesamen aan 't tafel, zo dat ze malkander konden zien; ze wasten zich veel liever aan de pomp dan in dat bad dat zo groot was dat er een reddingsboot in lag. En zo op nen goeie dag was de jongste Pistolee verdwenen, een jongen van veertien jaar. Drie dagen en drie nachten hebben een regiment gendarmen in het huis gezocht zonder hem te vinden. De vierde dag vond Janus hem zelf in de paraplubak, die zo bijna een kleine watertoren was. Al spelende was de benjamin daar in gevallen. En geraak daar maar eens uit ! Van toen af was het uit. Janus vond het huis te groot, te ongezellig, te koud, te vochtig, te benauwd, allee daar was niets goeds meer aan, en de hele familie Pistolee deed al zingende haar verhuis naar het oud huis...

Janus en zijn vrouw slapen 's nachts terug in de bakkersoven en hun oudste terug in de winkelschabben — maar nu met een wit brood onder zijn kop.

DE RIDDER MET DE ROOS

De wees Guccio werd opgevoed door bandieten. Op zekere dag redt hij het leven van Vannuccia, het nichtje van de markies van Riparossa. Hij wordt als jachtmeester aangesteld. De bandieten verplichten Guccio hen in het kasteel te brengen...

Eensklaps hoorden de bandieten een zachte stem... Iemand sprak op stille, doch indringende toon woorden vol goedheid, die de bandieten tot het diepste bewogen...

Ze gingen bij het venster staan om er niets van te missen. « Wie is dat ? » vroeg een der bandieten. — « Ik weet het niet ! Ik denk dat het een monnik is... Kijk, lederen zwijgt en luistert naar hem... »

Als de broeder gedaan had, zegende hij zijn toehoorders. De vogels, die tijdens de preek zo stil geweest waren, begonnen opeens te zingen en te tierelieren. Vijf armzalige kerels slopen over de binnenplaats en trachten onopgemerkt te verdwijnen. Het waren de bandieten, die geroerd door de woorden van de broeder, van hun plannen afzagen.

Doch de broeder weerhield hen. « Broeders bandieten, kom nader en wees niet bevreesd. » De dieven gehoorzaamden.

« Broeders, vrienden, waarom leven jullie in het bos als wilde dieren ? Waarom stelen en plunderen jullie ? Ondanks dit, lijden jullie honger en koude en jullie zielen zullen eeuwig branden in de hel ! »

De bandieten knielden neer en één van hen, Donizzone genaamd, antwoordde : « Broeder, ik hoorde over u spreken. Ik weet dat u een heilige is en dat u mirakels kunt doen... Vergeef ons onze zonden en... laat me u volgen... »

« Indien jullie berouw oprecht is, zijn jullie zonden vergeven. Ik neem je op in onze orde en voortaan zul je Mensueto heten... »

Dan keerde hij zich tot de andere bandieten en sprak : « Vrienden, wees voortaan eerlijk, werk, en God zal jullie zegenen... » nen... »

De kasteelheer reikte de monnik een aalmoes en deze ging heen begeleid door de vijf bandieten...

(Wordt voortgezet.)

Er gaat niets boven de waarheid!

De vraag die we in onze reeks openbare onderzoeken « JULLIE KRIJGEN HET WOORD » in « Kuifje », nr 29, gesteld hadden, luidde als volgt :
« WELKE VERONTSCHULDIGING BEDENK JE WANNEER JE DOOR JE EIGEN FOUT TE LAAT KOMT OP SCHOOL ? » Je zou b.v. zeggen : 1) Ik ben ziek geweest vorige nacht; 2) Ik heb een boodschap moeten doen voor mijn ouders; 3) Mijn oom is weergekeerd uit Kongo; 4) De wekker is niet afgelopen; 5) Ik kreeg een lekke band, enz.
De meeste deelnemers hebben zorgvuldig naar de « beste » verontschuldiging gezocht. Er waren er zelfs die hun keuze durfden toelichten in volgende bewoordingen (Ik citeer letterlijk uit een ingezonden brief) : *Ik kreeg een lekke band lijkt mij de beste verontschuldiging, omdat deze haast niet te constateren is!* »
Zulke antwoorden hebben me van Kuifjeslezers werkelijk verbaasd! Ik raad jullie allen sterk aan om de bekroonde antwoorden eens goed te lezen, en ik hoop dat ik nooit meer zoveel slechte antwoorden zal krijgen en dat onze lezers in het dagelijks leven nooit het spreekwoord zullen vergeten : « *Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt ze wel!* »

ER GAAT NIETS BOVEN DE WAARHEID
Volgens mijn oordeel mag je geen uitvlucht zoeken, doch moet je er werkelijk voor uitkomen, dat het je fout is!
(C. Stuur, Amsterdam : een abonnement van zes maanden.)

EEN LEUGENTJE OM BESTWIL
Indien ik op school door mijn eigen fout te laat zou komen, zal ik geen leugen verzinnen om me van een straf te vrijwaren, maar haar als een goede les aannemen.
(Gerrit Merchiers, Gentbrugge : een bon Polyfoto.)

IK BEDENK GEEN ENKELE VERONTSCHULDIGING
wanneer ik door mijn eigen fout te laat kom op school. Het zouden maar leugens zijn en ik zeg daarom rechtuit de waarheid. Misschien word ik hierdoor minder streng gestraft dan door de leraar met een leugentje om de tuin trachten te leiden.
(Roland Leclercq, Jacobetstraat, 15, Leopoldsburg : een bon Polyfoto.)

MOEST IK PER ONGELUK EENS TE LAAT KOMEN...
dan zou ik als een echte Kuifjesvriend niet willen liegen, maar alleen de waarheid zeggen. Zie maar eens artikel V van ons handvest dat ik steeds tracht et onderhouden. Ik zou zeggen : « Mijnheer, verontschuldig me dat ik te laat kom, ik heb getreuzeld... » (Boudewijn Delaere, Kortrijk : een bon Polyfoto.)

IK ZEG DE WARE REDEN
B.v. « Ik heb getreuzeld bij het ontbijt », of « ik voelde werkelijk geen lust om op te staan en daardoor ben ik te laat ». (Paul Boeken, Amsterdam : Een album van « Suske en Wiske ».)

IK VERBETER HET HANDVEST VAN DE KUIFJESCLUB
door er een artikel 11 aan toe te voegen. Het luidt als volgt : « Als vriend van Kuifje bedenk ik geen verontschuldigingen.

doch ik beken eerlijk dat het mijn fout is. » (Otto Chrispeels, Etterbeek : een album van « Suske en Wiske ».)

MOEST DE LERAAR TE WETEN KOMEN DAT IK ZOU LIEGEN
dan zou hij nooit geen vertrouwen meer in mij hebben. Als ik door eigen schuld te laat kom; zeg ik het daarom eerlijk.
(Etienne Impens, Hoboken : Een Kuifjeswimpel.)

LIEGEN IS LELIJK
en de lerares zou er toch wel achter komen, daarom zeg ik de waarheid als ik te laat op school kom.
(Rita Missant, Tielt : een Kuifjeswimpel.)

EEN LEUGENAAR IS NIET GAARNE GEZIEN
en ik zou het maar rechtuit zeggen dat het mijn schuld is. Misschien zal ik zo minder straf krijgen dan de leerling die een leugentje verzint.
(Eduard Vervoort, Duffel : een spel.)

EERLIJK DUURT HET LANGST!
zo leerde het mijn moeder. Wanneer je misdaan hebt, moet je tegen de straf kunnen en ik zou de meester eerlijk zeggen waar ik gezeten had die morgen en dat het mijn schuld was.
(Jozef van den Bossche, Turnhout : een spel.)

NEEM DEEL AAN ONZE GROTE TEKENPRIJSVRAAG

Neem deel aan onze GROTE TEKENPRIJSVRAAG. Stuur me een tekening, die je zelf hebt gemaakt, in kleuren of wit-zwart, zoals je verkiest. Formaat naar keuze, het onderwerp eveneens, dus louter fantasie of naar de natuur. Nagetekende of « gekalkeerde » tekeningen worden niet aanvaard. De beste werken zullen uitgezocht worden en beloond door een reeks prachtige prijzen.
De tekeningen moeten ons vóór Dinsdag, 24 Oktober, bereiken.

EERSTE REEKS : DEELNEMERS VAN 6 TOT 10 JAAR :
1e prijs : een doos kleurpotloden Stabilo. Waarde : 200 frs.
2e prijs : een doos gouache Lefranc. Waarde : 125 frs.
3e prijs : een doos gouache Talens. Waarde : 85 frs., enz.

TWEEDE REEKS : DEELNEMERS VAN 11 TOT 13 JAAR :
1e prijs : een plastieke doos waterverf W. & Newton. Waarde : 325 frs.
2e prijs : een kompasdoos Lotter. Waarde : 150 frs.
3e prijs : een doos gouache Watteau, twaalf potjes. Waarde : 70 frs.

DERDE REEKS : DEELNEMERS VAN 14 TOT 17 JAAR :
1e prijs : een doos olieverf met penselen en palet. Waarde : 395 frs.
2e prijs : een kompasdoos Lotter. Waarde : 375 frs.
3e prijs : een schildersezel voor olieverfschildering. Waarde : 175 frs.

Al deze mooie prijzen worden geschonken door een grote vriend van KUIFJE :

Het Huis M. LEFEBVRE, Zuidstraat, 27, BRUSSEL.

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN

Hassan en Kaddoer zijn aan de Franse kust aangespoeld in de tijd van Napoleon. Ze maken er kennis met een tovenaar en worden als helpers aangeworven.

door JACQUES LAUDY

VAN DIE DAG BEGON ER VOOR HASSAN EN KADDOER EEN NIEUW LEVEN. MET HUN SCHILDERACHTIG GESPAN TREKKEN ZE VAN STAD TOT STAD. 'S AVONDS BLIJFT DE WOONWAGEN EROENS STAAN EN HET ACHTERSTE GEDEELTE WORDT OMGETOVERD IN EEN TONEEL. DE MENSEN STAAN ER MET OPEN MOND NAAR TE KIJKEN...

Een zonderlinge figuur verschijnt met een masker zo zwart als roet...

Het is Kaddoer die met afgemeten gebaren de cimbaal laat schetteren...

DJING DJING DJING DJING DJING DJING DJING

Nieuwsgierigen komen toegesneld.

DJING DJING DJING

Plotseling rijst er te midden van sprankelend vuurwerk een man op uit de grond !

Wees niet bang, brave mensen !

... Ik ben de grote Turk niet en ook Gadalbrin niet, het gepluimd serpent ! Ik ben Lucifer niet en ook niet de meester van de ratten, de muizen, de kikkers en de luizen, maar... de beroemde doctor Tromboni die een bezoek brengt aan jullie goede stede...

Tromboni begint in het vuur te hokuspokussen en haalt te midden oorverdovend gejuich...

... een muis uit de lucht...

... spreidt zijn toverhanden over de muis en zie, daar staat...

een briesende leeuw!

GRRR GRRR !

Vóór dat de toeschouwers er kunnen van onder gaan...

... verandert de leeuw in een kwelend vogeltje...

Tsjip ! Tsjip !...

Daar hangt de hoorn van overvloed in de lucht...

...Rinkelend en schitterend regent het muntstukken op de grond...

ZUIVER GOUD !

(Wordt voortgezet.)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Grey heeft van zijn buitengoed te Siedliska een opleidingsschool voor piloten gemaakt. Als de scholen hun deuren heropenen moeten de leerlingen hun studies voortzetten...

DE sneeuw valt dikker en dikker neer en reikt nu reeds tot aan de knieën. De wintersport viert hoogtij. Overal komen sleden met rinkelende bellen te voorschijn die sierlijk over het blanke tapijt glijden. Duizenden mensen zijn samengestroomd om de skikampioenschappen bij te wonen.

De deelnemers, in hun witte sweaters met de kleuren van de club die ze verdedigen, of het land dat ze vertegenwoordigen, verschijnen één na één tussen de masten met de vaandels en verdwijnen dan, om even daarna ineens op de hoogte te staan, gereed voor de sprong die de toeschouwers doet huiveren of sprakeloos van bewondering maakt. De namen van de deelnemers gaan van mond tot mond en de hoogte, die ze bereiken, wordt druk besproken. Daar komt er weer een! Die schijnt wel te vliegen; licht en zeker glijdt hij over de sneeuw, zijn sprong is nauwkeurig berekend en nauwelijks heeft hij de grond opnieuw geraakt of de toejuichingen barsten los. Niet allen hebben zoveel geluk. Een paar pechvogels rollen holderdebolder de glijbaan af en lijken meer op een sneeuwbal dan op een skieër en moeten soms ook wel op de been geholpen worden. De Poolse deelnemers springen niet slecht, maar toch zijn het de Zweden en de Estlanders die voorlopig de eerste plaatsen bezetten. Bij de eerste proef bereikten ze een hoogte van zestig meter en er wordt verteld dat ze de zeventig gemakkelijk halen, wanneer het er op aan komt. De Poolse ploeg hoopt beslag te kunnen leggen op de vierde plaats, al zullen de Fransen, de Finnen en de Tjechen wel trachten hun die voor de neus weg te kapen. Benevens de uitblinkers van het vorige jaar heeft de ploeg enkele nieuwe elementen, maar buiten Radlitch zijn het allemaal onbekenden en niemand verwacht van hen buitengewone prestaties. Ook Radlitch is ten slotte slechts als voetballer bekend; wat hij op de skikampioenschappen zal uitrichten is een vraagteken.

Radlitch daalt in vliegende vaart.

De eerste maal sprong Radlitch vijf en veertig meter. Het was een sprong die slechts bij de kenners geestdrift verwekte. De menigte bleef koud, want niet de stijl, doch wel de bereikte hoogte telde bij hen. Radlitch schenkt geen aandacht aan het publiek. Hij denkt alleen aan zijn sprong. Iedere beweging is vooraf nauwkeurig bepaald. Hij schiet vooruit als een pijl uit een boog en legt daarbij de voorzichtigheid van een ervaren skieër aan de dag.

Radlitch zal het nu voor de tweede maal wagen. Met het lichaam lichtjes voorover gebogen wacht hij op het ogenblik van de sprong... Daar komt het grote moment. De toppen van de besneeuwde dennen, de hoge vlaggestokken en de menigte verdwijnen onder hem. Radlitch vliegt met de handen gekruist, hij lacht tegen de zon, haalt diep de koude vrieslucht in en tuurt ingespannen naar het punt onder hem, waar hij wenst neer te komen...

De dennen, de vlaggemasten, de menigte komen dichter en dichter. Met grote snelheid gaat het omlaag... Radlitch balt alle krachten samen om de landing te vertragen. Dan plooit hij de knieën, steekt de handen op en, ja, daar voelt hij de sneeuw onder zijn ski's snerpen en opstuiven... Vier en zestig meter!...

De menigte had zijn sprong met grote spanning gevolgd en barst thans in een oorverdovend gejuich los...

Radlitch haalt de schouders op. « Waarom schreeuwen die mensen zo? Het was slechts een proeve! Als ze zo graag roepen en schreeuwen, dat ze er dan ten minste mee wachten tot na de finale. »

Een Zweed bereikt thans zeventig meter en een Estlander acht en zestig meter.

Forse kerels! dat moet iedereen toegeven.

Eindelijk komt de finale. De Zweden halen zeventig en één en zeventig meter, de Estlander zeventig en half en een Fransman zeven en zestig. Polen staat nog op de vijfde plaats met de sprong van Consienitsa : vijf en zestig meter. De Finnen zijn nu aan de beurt en bereiken zes en zestig meter. Daar is het de beurt aan Radlitch. Iedereen is stil en allen volgen hem met de ogen, want hij is de laatste hoop van de nationale ploeg. Wie zou over die meestersprongen kunnen gaan?

De zon daalt reeds in het Westen en werpt een purperrose schijn op de sneeuw. De hemel verbleekt en de

toppen van de bergen staan er helder en scherp tegen afgetekend. De wind is gaan liggen en de vaandels hangen onbeweeglijk langs de masten.

Een schril gefluit, de rode wimpels worden gehesen en dit is het startsein voor Radlitch. Het is zo stil, dat men een muis zou kunnen horen lopen. Iedereen houdt de adem in... Daar is hij ! Radlitch verschijnt op de heuveltop en gooit zich de lucht in... Hij zweeft weer boven de dennen met uitgestrekte armen. Dan trekt hij zich in, om zo licht mogelijk op de grond te komen... richt zich vervolgens weer op en stuift in duizelingwekkende vaart naar beneden, tussen de vlaggemasten...

Te midden van de hoorbare stilte galmt de stem van de scheidsrechter : « Drie en zeventig meter !... »

Al de toeschouwers herhalen het : « drie en zeventig... drie en zeventig... drie en zeventig... ! » Het lijkt haast te mooi om waar te zijn en het duurt een paar sekonden eer men het geloven kan. Uit duizenden monden klinkt nu het bravogeroep dat aanzwelt tot een echt orkaan. Er komt geen einde aan. Iedereen roept en schreeuwt en wil de overwinnaar zien.

Radlitch staat een beetje afzijds en wordt schuchter als de andere deelnemers hem komen gelukwensen. Opeens wordt hij door een dozijn krachtige armen opgetild en in de hoogte gestoken. Hij weert zich wanhopig, maar het baat niet. Radlitch wordt voor de jurytafel gebracht en moet de hulde van de scheidsrechters en de toeschouwers in ontvangst nemen.

* * *

De Lente laat dit jaar lang op zich wachten. Sneeuw en ijs bedekken nog het land en geven hun heerschappij niet prijs. In April zijn de beemden nog overstroomd en met een ijskorst overdekt.

Eindelijk pakt de zon het krachtiger aan. Dikke ijsschotsen drijven de rivier af en een warme regen dringt de verharde grond binnen. Hier en daar komen botten en bloesems te voorschijn...

Juni komt met snikhete dagen. Te Siedliska kwam met de zon ook het onverpoosd werken opnieuw. Er werd gezaaid en geploegd en voor alles heerste er grote bedrijvigheid in de loodsen. De vliegtuigen werden buiten geschoven en de motors tot in het kleinste onderdeel nagezien. Als de leerlingen weer komen, moet alles in de puntjes zijn !...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : STEFAN TEGEN KAZIK !

Grote en Kleine Wielen

(Zie hiernaast.)

Op een grote wielerparade uit de goede ouwe tijd werden twee elegante fietsers opgemerkt, de ene met een loopfiets uit 1818 en de andere met een rijwiel uit de jaren 1876 (foto 1). Het fietsje op onze tweede foto, staat wat het formaat van de wielen betreft, in tegenstelling met die van onze eerste foto. Het is echter geen maquette, dat bewijst onze derde foto, waarop de constructeur van de kleinste fiets ter wereld zijn rijwiel « inrijdt ».

GROTE EN KLEINE WIELEN

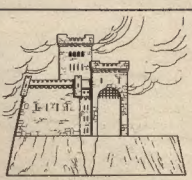

SENSATIONEEL !

Bouw zelf dit prachtig

FORT

(formaat 45 x 45 x 35 cm.) te bevragen bij de Firma Jacques OBRA en Cie, S. A., 37, rue Souverain Pont, te Luik. Het volledig spel met het plan wordt opgestuurd tegen de terugbetaling van 31,50 frs.

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Graaf Brocca heeft zich meester gemaakt van de Bronzen Sleutel. Met zijn yacht kruist hij in de wateren van Mocano. Luitenant Lambik heeft de achtervolging ingezet met een destroyer van de prinselijke vloot...

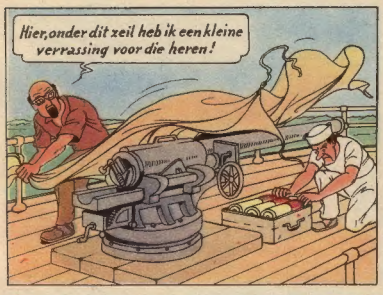

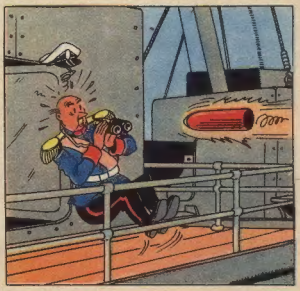

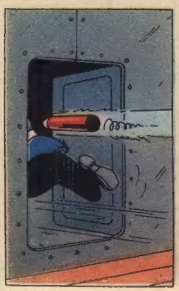

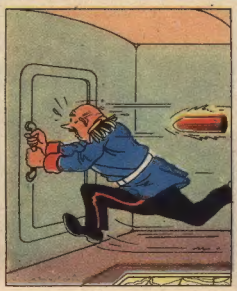

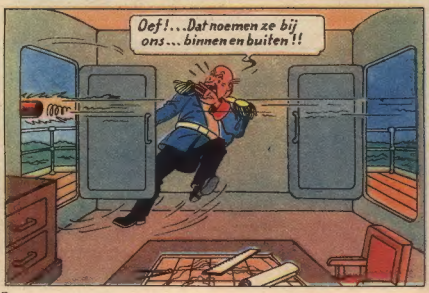

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Cesar gelastte Alex met het ontsluieren van de geheime bende die « Gouden Sfinx » genoemd wordt. Hij wordt gevangen genomen en opgesloten in de tempel van Efaoud. Senoris en zijn soldaten staan voor de tempel...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Toen de eerste schrik voorbij was, lopen de bedienden in alle richtingen. Een dikke rook walmt door de zalen en gangen. Karan is weldra bij de plaats van de ramp.

Het is niet erg... Slechts een paar gewonden... Gelukkig bleef de voorraad onbeschadigd !

Open alle luchtgaten zodat de rook kan ontsnappen. Waak er tevens over dat niemand buiten gaat! We moeten een onderzoek instellen...

Ook het Gouden Masker en Alex lopen naar de plaats.

Wat moet dat betekenen?

Een ontploffing, maar wees niet ongerust! De voorraad bleef onaangeroerd. Het was wellicht sabotage !

Senoris heeft de ontploffing ook gehoord en rept zich tot bij de voorste wachtposten...

Kijk eens naar de linkervleugel van de tempel... die grauwe rook... en die opwinding...

Het zal onze taak niet vergemakkelijken ! Indien het bij ongeluk gebeurde zal de Gouden Sfinx nog waakzamer worden... We moeten vlug handelen...

Het Gouden Masker heeft reeds zijn bevelen gegeven...

Karan, roep al diegenen die in de omgeving van de ontploffing waren en ondervraagt hen streng. Verdubbel het aantal wachters !

Dan gaat hij naar een deur, die zorgvuldig bewaakt wordt.

Kom, we gaan een bezoekje aan onze geleerden brengen... Misschien zijn ze niet vreemd aan het geval...

Ik hoop dat je m'n vertrouwen op prijs stelt. Je bent hier in de geheimste zaal van de tempel !

De Oosterlingen buigen bijna tot tegen de grond...

't Is lang goed, schijnheiligaards !... Alex, dat zijn zeer kostbare heren, die hier tegen hun zin vastgehouden... en degelijk bewaakt worden !... Wel, Yen-Si, ben jij buiten gegaan even voor de ontploffing ?

Ik, heer... Ik naar buiten ?... Herinner ik me niet... Ik geloof het niet...

Je liegt ! De wachters zegden me het tegenovergestelde

Ze moeten zich vergist hebben !

Zwijg, serpent ! Ik weet dat je me haat tot ter dood. Je vindt het schandalig dat ik jou en je uitvinding en ook je vriend hier houd, hé !

En dat ik jullie verplicht me te dienen ! Je grootste genoegen zou er in bestaan mij en geheel Efaoud in de lucht te laten vliegen... maar je zult voor mij gaan... Ik...

Heer !... Kom vlug !...

Wat ? Wat is er nu weer gaande?

(Wordt voortgezet.)

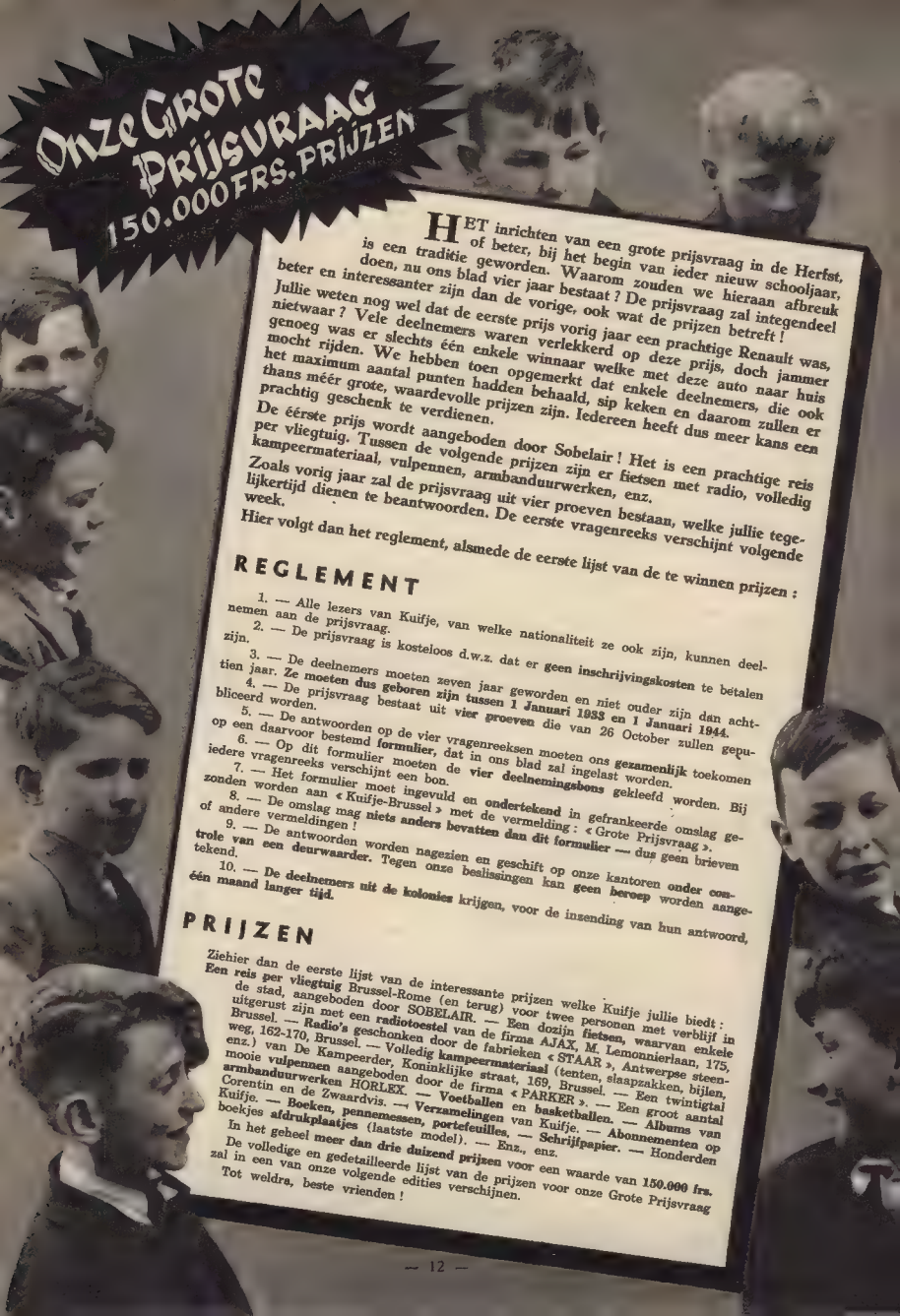

HET inrichten van een grote prijsvraag in de Herfst, of beter, bij het begin van ieder nieuw schooljaar, is een traditie geworden. Waarom zouden we hieraan afbreuk doen, nu ons blad vier jaar bestaat ? De prijsvraag zal integendeel beter en interessanter zijn dan de vorige, ook wat de prijzen betreft !

Jullie weten nog wel dat de eerste prijs vorig jaar een prachtige Renault was, nietwaar ? Vele deelnemers waren verlekkerd op deze prijs, doch jammer genoeg was er slechts één enkele winnaar welke met deze auto naar huis mocht rijden. We hebben toen opgemerkt dat enkele deelnemers, die ook het maximum aantal punten hadden behaald, sip keken en daarom zullen er thans méér grote, waardevolle prijzen zijn. Iedereen heeft dus meer kans een prachtig geschenk te verdienen.

De éérste prijs wordt aangeboden door Sobelair ! Het is een prachtige reis per vliegtuig. Tussen de volgende prijzen zijn er fietsen met radio, volledig kampeermateriaal, vulpennen, armbanduurwerken, enz.

Zoals vorig jaar zal de prijsvraag uit vier proeven bestaan, welke jullie tegelijkertijd dienen te beantwoorden. De eerste vragenreeks verschijnt volgende week.

Hier volgt dan het reglement, alsmede de eerste lijst van de te winnen prijzen :

REGLEMENT

1. — Alle lezers van Kuifje, van welke nationaliteit ze ook zijn, kunnen deelnemen aan de prijsvraag.

2. — De prijsvraag is kosteloos d.w.z. dat er **geen inschrijvingskosten** te betalen zijn.

3. — De deelnemers moeten zeven jaar geworden en niet ouder zijn dan achtien jaar. **Ze moeten dus geboren zijn tussen 1 Januari 1933 en 1 Januari 1944.**

4. — De prijsvraag bestaat uit **vier proeven** die van 26 October zullen gepubliceerd worden.

5. — De antwoorden op de vier vragenreeksen moeten ons **gezamenlijk** toekomen op een daarvoor bestemd **formulier**, dat in ons blad zal ingelast worden.

6. — Op dit formulier moeten de **vier deelnemingsbons** gekleefd worden. Bij iedere vragenreeks verschijnt een bon.

7. — Het formulier moet ingevuld en **ondertekend** in gefrankeerde omslag gezonden worden aan « Kuifje-Brussel » met de vermelding : « Grote Prijsvraag ».

8. — De omslag mag **niets anders bevatten dan dit formulier** — dus geen brieven of andere vermeldingen !

9. — De antwoorden worden nagezien en geschift op onze kantoren **onder controle van een deurwaarder.** Tegen onze beslissingen kan **geen beroep** worden aangetekend.

10. — **De deelnemers uit de kolonies** krijgen, voor de inzending van hun antwoord, **één maand langer tijd.**

PRIJZEN

Ziehier dan de eerste lijst van de interessante prijzen welke Kuifje jullie biedt :

Een reis per vliegtuig Brussel-Rome (en terug) voor twee personen met verblijf in de stad, aangeboden door SOBELAIR. — Een dozijn **fietsen,** waarvan enkele uitgerust zijn met een **radiotoestel** van de firma AJAX, M. Lemonnierlaan, 175, Brussel. — **Radio's** geschonken door de fabrieken « STAAR », Antwerpse steenweg, 162-170, Brussel. — Volledig **kampeermaterieel** (tenten, slaapzakken, bijlen, enz.) van De Kampeerder, Koninklijke straat, 169, Brussel. — Een twintigtal mooie **vulpennen** aangeboden door de firma « PARKER ». — Een groot aantal **armbanduurwerken** HORLEX. — **Voetballen** en **basketballen.** — **Albums** van Corentin en de Zwaardvis. — **Verzamelingen** van Kuifje. — **Abonnementen** op boekjes **afdrukplaatjes** (laatste model). — Enz., enz.

In het geheel **meer dan drie duizend prijzen** voor een waarde van **150.000 frs.**

De volledige en gedetailleerde lijst van de prijzen voor onze Grote Prijsvraag zal in een van onze volgende edities verschijnen.

Tot weldra, beste vrienden !

DE VUURSCHOTELS
of het raadsel van de vliegende schijven

Jess Winter heeft de scherven van een vliegende schijf ontdekt. Snake heeft de achtervolging moeten staken. Het toestel van Winter werd getroffen...

Jess haalt alles uit zijn machine en scheert in duizelingwekkende duikvlucht omlaag...

De achtervolgers zijn enigszins verrast door dit manoeuvre. Ze openen echter het vuur...

Een van de piloten was heel zeker niet bestand tegen het snelle duiken. Hij is niet meer meester over zijn machine en stort op een boom...

Billy vermoedt niet in welke hachelijke positie zijn vriend zich bevindt. Hij gaat op wandel en geniet van de weelderige plantengroei van Brazilië

Zonder een woord te spreken, sluipt een inboorling achter hem aan. Plotseling trekt hij Billy achteruit...

Wat zijn dat nu voor streken ? Ik heet Billy en kom uit New-York en...

Met een merkwaardige koelbloedigheid grijpt de inboorling een slang, die op het punt stond zich op Billy te werpen, en breekt haar met één slag de ruggegraat...

Het kroelt hier van slangen. Je moet ze leren doden zoals ik...

Dank je, maar ik zou ze liever niet tegenkomen...

Billy vertelt zijn avontuur aan de professor, doch deze is geweldig verstrooid... Hij staart in de lucht...

Ach... ja... zo...

Jess moet dadelijk komen... Ik ben benieuwd of hij daar iets gevonden heeft...

Jess is zo gelukkig dat hij aan de aanvallers kon ontsnappen, dat hij niet gemerkt heeft dat zijn boordkadran doorschoten werd...

Als hij het gewaar wordt is het te laat...

Alle duivels ! Ik ben afgedwaald... Mijn kompas werkt niet meer...

Jess kan nog slechts een paar ogenblikken in de lucht blijven... dan ziet hij zich genoodzaakt te landen op dit onbegaanbaar terrein...

(Wordt voortgezet.)

De raadselachtige Signor Barelli

Het atoomvliegtuig, de XYZ-1, is neergestort. Men veronderstelt sabotage. Verkleed als reporter Randor, stelt Barelli op zijn eentje een onderzoek in.

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

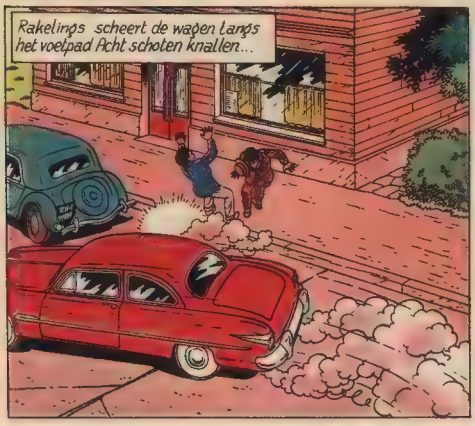

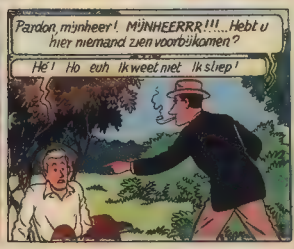

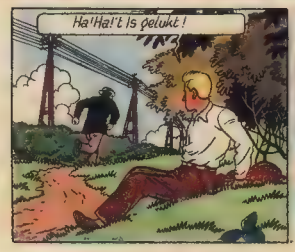

(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KAPER

Tekst door F. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

De Zwarte Kaper is echter tijdig achteruit gesprongen...

De jaguar wil zich opnieuw oprichten, maar reeds heeft de Zwarte Kaper hem een degen in de borst geplant...

En weer marsjeren ze door het woud. De grond wordt vochtig...

Ze luisteren naar de raad van de Katalaan...

Ze trekken verder. Rensachtige bamboes vormen ze thans en...

... de soldaten stappen voorzichtig...

Aan de rand van het moeras blijft de tijger roerloos staan, en staart naar een punt in het water...

Volgende Donderdag : GEVECHT TUSSEN KAAIMAN EN JAGUAR (Wordt voortgezet.)

SOLDATEN IN DE WOESTIJN

door YVES DUVAL — Gefotografeerd door RAYMOND REDING

OF ik Afrika ken? vroeg Joost met een brede glimlach. Nu ja, ik weet er wel een beetje over af! Ik was er als soldaat van het Vreemdelingen Legioen, in het jaar 1923. Wat een land en wat een leven! Geen mens kan zich indenken hoeveel dorst we daar hebben geleden. Ik herinner me nog de nacht, toen ik met twee kameraden en een nieuwbakken luitenant op een vooruitgeschoven post stond op de hoogvlakte van Immouzer.

Onze stelling was slechts een zakdoek groot en kurkdroog, zoals heel de woestijn trouwens. We hadden het bevel gekregen terug te trekken zodra de vijand in het zicht was...

Simpson was een lange Amerikaan en Mozer een krachtige, stoere Zwitser uit Bazel die zelden tevreden was en onze jonge luitenant niet luchten kon. Ik moet zeggen, dat hij er ook uitzag als een melkbaard, zijn glimmende botten kraakten van de nieuwheid en men rook de schoensmeer van op afstand. De luitenant en ik deden de eerste heift van de wacht. Mozer en Simpson, die korporaal was, zouden ons aflossen. We tuurden strak naar de zandvlakte voor ons en als we niets meer zagen dan zwarte vlekken, keken we eens naar de hemel ter afwisseling. Er gebeurde niets, en om één uur schudden we onze vrienden wakker. Ik rolde me dadelijk in een deken en sliep. Het was de hese stem van Simpson die ons wekte.

— Luitenant, zei hij, we moeten er van door gaan, ze zijn er!

We sprongen op en zagen in het licht van de maan, witte gedaanten dichter en dichter sluipen. We zwierden onze rugzak over de schouder, klemden het geweer in de hand en wilden opstappen, als de luitenant ons weerhield en naar de Zuidkant van de hoogvlakte wees. Het gewemel van blanke boernoes achter de duinen zei ons dat de terugtocht afgesneden was...

Het werd morgen zonder dat er één schot gevallen was. De vijand vreesde dat we over machinegeweren beschikten. Ze zagen af van een bestorming en wachtten rustig tot we ons van dorst zouden overgeven.

We hadden ieder een liter water en konden het daarmee wel vier en twintig uur en zelfs langer uithouden. Op enkele meters van ons schuiloord lag er een put met drinkwater, doch we zouden er zeker niet bij geraken, zonder onder het schot van de Arabieren te vallen.

Op het middaguur was de hitte ondraaglijk. We zagen dat de uitkijkposten van de tegenstanders afgelost werden. Mozer vloekte als een ketter en vroeg aan onze luitenant of hij, bij alle duivels in de hel, die kerels niet een lading schroot door hun mantels mocht jagen?

— Neen, antwoordde de luitenant droog, bevelen zijn bevelen. Ik verbied je te schieten. Het bataljon zal bovendien spoedig hier zijn. En, voegde hij er met een ironisch lachje aan toe, ik dacht dat een legionnair nooit zijn kalmte verloor!

Onze Zwitser was op zijn teen getrapt en gromde iets tussen de tanden.

's Avonds waren onze drinkbussen reeds leeg en onze lippen zo droog als middeleeuws perkament. Mozer, die naast mij lag, fluisterde me in het oor :

— Heel mijn soldij krijg je, als ik deze nacht geen drinken ga halen. Wacht maar tot die snotaap slaapt!

De blinkende maneskkel rees hoger en weer stond ik met de luitenant op wacht. We hoorden onze kameraden bijgen...

De jonge luitenant zocht met zijn verrekijker de omgeving af en zei dan plotseling :

— Joost, geef me jullie drinkbussen, ik ga water halen.

— Laat mij gaan, luitenant, vroeg ik.

Hij lachte even en bromde :

— Waarom moeten jullie altijd tegenstribbelen? Dat is een slechte gewoonte. Ik heb besloten te gaan en ik ga, en daarmee basta.

Hij knoopte onze veldflessen aan zijn ceinture en haalde toen een visitekaartje uit zijn zak, dat hij me overhandigde met de woorden :

— Moest me iets overkomen, schrijf dan aan mijn moeder. Hier heb je haar adres te Parijs. In dit geval zal Simpson het commando overnemen...

Met de hand aan de haan van mijn geweer, volgde ik de luitenant met de ogen. Voorzichtig kroop hij naar de put, die verborgen lag achter een paar grote steenblokken en aloëstruiken.

— Zit kruim in die jongen, dacht ik, terwijl ik ingespannen de omtrek afspeurde waar geen levende ziel bewoog.

Aan zijn bewegingen zag ik dat hij het doel bereikt had. Ik veronderstel dat hij juist over het frisse water hing om de bussen te vullen, als ik een rood punt zag flikkeren en een gesmoorde kreet hoorde.

Mozer en Simpson waren opgesprongen en vroegen wat er gaande was.

— Ginds aan de put ligt de luitenant. Hij werd geraakt...

We wilden alle drie tegelijkertijd vooruit snellen, doch Mozer duwde ons ruw terzijde.

— Ik ga alléén, zei hij, op een toon die geen tegenspraak duldde.

Gebogen als een ram liep Mozer in stormpas vooruit. Een tweede salvo weerklonk en Simpson en ik krompen instinktmatig in elkaar.

Mozer hoorde de kogels om zijn hoofd suizen, doch het liet hem koud. Hij hees de gewonde op de schouders en liep zo snel als de bliksem terug naar onze stelling.

— Hier, Joost, verzorg de luitenant, ik zal je wel vervangen!

De luitenant was in de schouder getroffen en bewusteloos. Een bus water hing reeds gevuld aan zijn riem en ik nam ze om de wonde te zuiveren, ik scheurde de mouwen uit mijn hemd en legde hiermee een verband...

Enkele uren nadien, stond de hemel in het Oosten in vuur en vlam en we hoorden het geschetter van klaroenen. We luisterden scherp en glimlachten : Het was de gekende mars van het Vreemdelingen legioen : « Tiens, y aura du boudin... »

Het bataljon was in aantocht! We waren gered! Na drie uur harde strijd zagen we de lederen-buiken (1) over de hoogvlakte komen.

* * *

De avond van dezelfde dag ging ik met m'n twee kameraden de luitenant opzoeken die te Sint-Albat in een hospitaaltent lag.

— Mozer, zei de luitenant, terwijl hij hem de hand drukte, ik dank je. Doch, bevelen zijn bevelen, en ik had je toch verboden de schuilplaats te verlaten. Het zal je twee dagen kosten! In ruil hiervoor krijg je echter de militaire medaille!

Mozer was er verschrikkelijk van onder de indruk, want hij antwoordde :

— Dank u, luitenant.

Toen liet zijn tong hem in de steek...

— Ach ja! zuchtte de oude Joost, het Vreemdelingen Legioen... wat een kerels!

(1) Bijnaam van de legioensoldaten; deze dragen inderdaad een grote lederen patroontas op de buik.

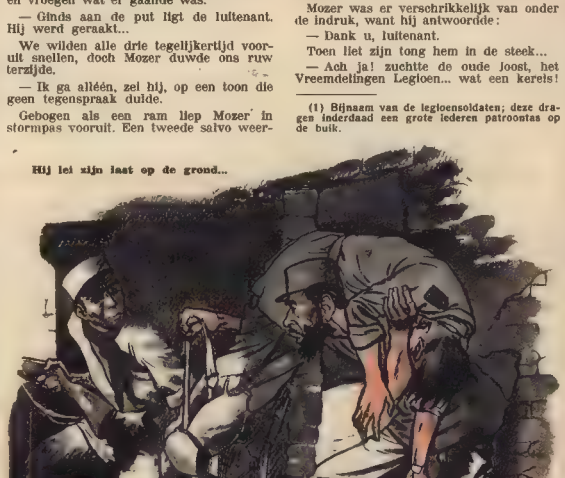

Hij lei zijn last op de grond...

Een van de schoonste figuren uit de Franse luchtvaart is ongetwijfeld Jean Mermoz. Hij was het die als eerste piloot over de Zuid-Atlantische Oceaan vloog en die het eerst het Andesgebergte overstak. Hij was de pionier van alle luchtlijnen op Zuid-Amerika.

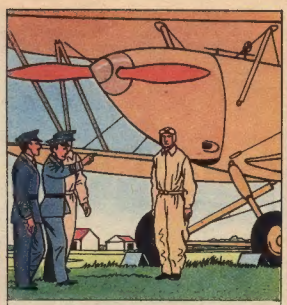

In 1923 keerde Mermoz uit Syrië terug waar hij achttien maanden soldaat was geweest. Hij had toen zeshonderd vlieguren op zijn actief en reeds een onderscheiding verdiend. Na het beëindigen van zijn diensttijd bij het bombardementseskadrille van Nancy, zocht hij een plaats als piloot bij een burgerlijke luchtvaartmaatschappij. Vliegen was zijn hele leven geworden. Dit leven borg echter niet alleen roem, maar ook bittere teleurstellingen...

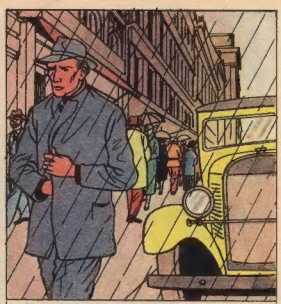

Vooraleer hij een plaats als piloot kon bemachtigen, was hij maanden lang werkloos. Hij slenterde door de straten van Parijs, met een lege maag en zonder dak boven het hoofd. Jean Mermoz kende de miserie, lang vóór hij kennis maakte met de roem. Nooit zou hij die harde periode uit zijn leven vergeten. Eindelijk lachte het geluk hem toe ! Hij kreeg een contract voor de Latécoërelijnen. Doch, toen de directeur zijn papieren zag...

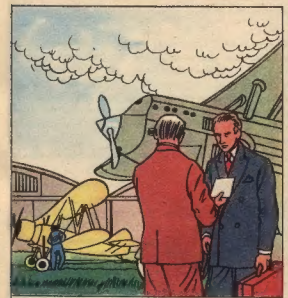

... kreeg hij nogmaals een koud stortbad over het hoofd. « U hebt nog niets gedaan ! Wat wilt u hier ? » — « Ik heb toch reeds zeshonderd uren gevlogen ! » — « Hier is de piloot een stielman. Je zult eerst werktuigkundige zijn en dan zullen we wel verder zien ! » Het duurde nog een heel jaar, voor Mermoz eindelijk kon opstijgen met een toestel van de lijn Casablanca-Dakar. Het was een heroïsche periode van de luchtvaart ! Men had niets anders dan de oude vliegtuigen uit de oorlog 1914-1918.

Deze toestellen konden amper over de Pyreneeën. In Marokko was het om die tijd alles behalve rustig en de piloten, die gedwongen waren er te landen, moesten steeds met een overval van de Moren afrekenen. Op zekere dag werd Mermoz verrast door de simoen en gedwongen te landen in volle woestijn. Negen dagen lang was hij de gevangene van de Moren en werd doorheen de brandende zandvlakte gesleept. In ruil voor duizend pesetas werd hij weer vrij gelaten.

Jean Mermoz werd daarna piloot van de Aeropostale en verkende heel Zuid-Amerika. Hij volbracht de eerste nachtvluchten over de oneindige oerwouden, en wist zich met een oud, aftands toestel een weg dwars over het Andesgebergte te banen ! Niets scheen onmogelijk voor de moed en de energie van deze piloot.

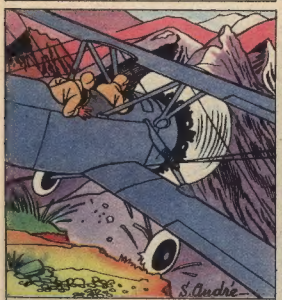

De verkenning van de Andes kostte hem een bovenmenselijke inspanning. Op een gegeven ogenblik was hij verplicht te landen op een hoogvlakte omgeven door stelle afgronden en kloven. Zijn vliegtuig had zware averij opgelopen. Ondanks alles slaagde hij er in terug op te stijgen. Zijn machine viel in een luchtzak en op het ogenblik dat Jean Mermoz dacht te pletter te storten, kon hij zijn machine weer oprichten. Hij steeg...

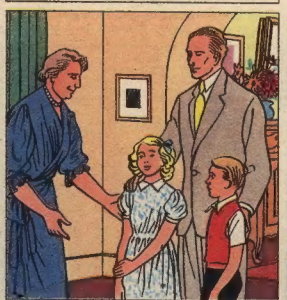

... scheerde rakelings langs een bergtop en kwam veilig ter bestemming. De mecanicien Collenot vergezelde Mermoz op deze tocht. De 10e Februari 1936, steeg Collenot op met de Ville-de-Buenos-Ayres en verdween boven de Atlantische Oceaan. Mermoz rouwde om de dood van zijn vriend en adopteerde zijn twee kinderen. Vooraleer een nieuwe gevaarvolle tocht te ondernemen, vertrouwde Mermoz de weesjes toe aan de zorgen van zijn moeder...

Op de 6e December, te vier uur 's morgens, start het watervliegtuig Croix-du-Sud van het vliegveld van Dakar. Mermoz stuurde. Om 10 u. 47 seint hij volgend bericht : « Motor rechts uitgevallen. » Dat waren de laatste woorden die men van Mermoz ontving. Zijn vrienden wachtten hem uren lang op het vliegveld. Ze hoopten dat er een mirakel zou gebeuren, maar het wonder geschiedde niet. Mermoz had zijn vriend Collenot vervoegd. Meteen was deze schone, dappere figuur in de legende gestapt...

Met een zeepkist op de renbaan

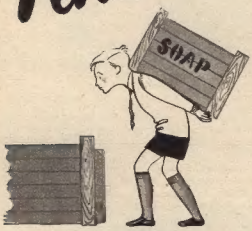

Het lijkt meer op een tobogan...

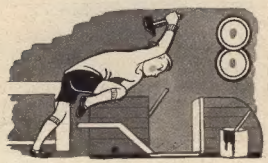

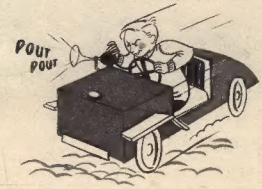

Alles klaar ?... Vooruit !... (hieronder).

LANGSHEEN een houten piste van ongeveer vijf honderd meter lang, staan meer dan vijftig duizend toeschouwers te reikhalzen om toch maar niets van het spektakel te missen. Piste is eigenlijk niet het juiste woord voor de renbaan welke men ten zien krijgt, ze lijkt meer op een tobogan. Plotseling wordt de vlag gezwaaid en vijf wagens razen onder luide toejuichingen over de baan. Het eigenaardigste is dat deze renwagens hoegenaamd geen lawaai maken en dat de winnaar van de koers elf jaar oud is ! Hij stapt glimlachend uit zijn auto met houten carrosserie waarop de naam « Libby's » nog duidelijk te lezen staat.

Dit is echt gebeurd in Amerika. De vijftig duizend toeschouwers juichten de overwinnaar toe van een koers voor zeepkistauto's.

Deze sport bestaat reeds twintig jaar in de U.S.A., men kan dus wel zeggen, dat ze er ingeburgerd is. De wedstrijd is voorbehouden aan jongens beneden de 15 jaar. De voorgeschreven weg is af te leggen in EEN AUTO ZONDER MOTOR DIE ZE HELEMAAL ZELF GEMAAKT HEBBEN ! Ze mogen hiervoor oude planken, stukken wit metaal, blik, wielen van een autoped, enz., gebruiken, op voorwaarde dat ze alles ZELF in mekaar steken !

De winnaar van de koers ontvangt een echte, spiksplinternieuwe auto, alsmede een studiebeurs waarmee hij naar de universiteit kan trekken. Na zijn eindexamen krijgt hij bij de firma, die de wedren ingericht had, een mooie betrekking.

Wanneer men dus een koers wint op elfjarige leeftijd, kan men tien jaar later aan het werk gaan op de kantoren of in de ateliers van de General Motors, Ford, of een andere firma.

Het hoeft niet gezegd, dat de belangstelling van het publiek voor zulke wedstrijden uitermate groot is. Als een vader dus wil dat zijn zoon kosteloos ernstige studies doet en zelf graag een nieuwe auto heeft, steekt hij voor zijn zoon een zeepkistauto in mekaar en de zaak is klaar ! Zo eenvoudig is het echter niet. De jonge piloot, die de koers gewonnen heeft, moet vóór de vierschaar verschijnen en zijn examen afleggen.

Hij heeft allerlei vragen en strikvragen te beantwoorden en moet kunnen bewijzen dat hij zijn auto ZELF bouwde. Totnogtoe slaagden alle winnaars schitterend in dit examen.

Op Zondag 1 October, werd te Eupen de eerste « zeepkistautowedstrijd » in België gehouden. Over deze gebeurtenis brengen we in ons volgend nummer een prachtig geïllustreerde reportage !

(Rechts) Inspectie van de wagens op de Place Vendôme, te Parijs.

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN PRACHTSCHOT!

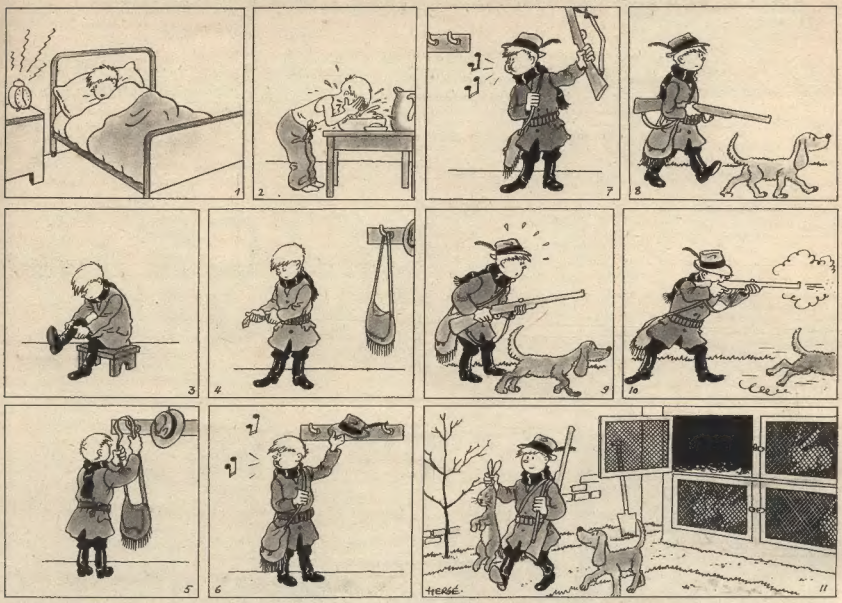

VOOR ONZE LEZERS VAN TONGEREN EN OMSTREEKEN

Heb je reeds de toelating gevraagd aan vader en moeder om volgende week,

Donderdag 26 October, om **2 uur,** naar de spannende cowboyfilm

« DE STREEK VAN DE DOOD »

te gaan kijken in het CINE FORUM op de **Grote Markt, te Tongeren ?**

Het wordt een fijne namiddag !

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65°, Den Haag. Gironummer : 4239.10.

NEEM JE VOORZORGEN !

Bestel nu reeds bij je gewone dagbladhandelaar, n° **43** van **« KUIFJE »** (26 Oktober 1950), want in dit nummer verschijnt de éérste proeve van onze **GROTE PRIJSVRAAG !**

DE GOEDE CHOCOLADE Côte d'Or PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : KWAAD STRAFT ZICHZELF

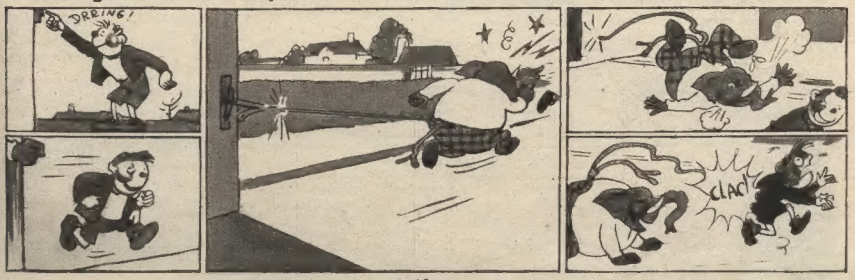

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Abdul is in de zwarte Lincoln gevlucht en wordt achternagezeet door een politie-inspecteur en Mortimer. Ten gevolge van een ongelok geeft Mortimer de jacht op en verwittigt de kommissaris. In het boek dat Abdul het wallen, ontdekt Mortimer een telefoonnummer...

(Wordt voortgezet.)